

0728 – 28. juli

Slik som dere nå har tatt imot Kristus Jesus, så vandre i ham. Kol 2: 6.

Her skal du legge merke til det lille ordet «slik», – «slik som dere har tatt imot Kristus, så vandre i ham». På samme måte som det skjedde i begynnelsen, da vi mottok Kristus, da det nye livet ble født i oss, «slik», på samme måte, skal det også foregå under vandringen, i fortsettelsen, når det nye livet vokser. Det samme som første gangen førte til det gamle menneskes død og det nye menneskes fødsel, skal også fortsatt bli det gamles død, det nyes vekst.

Hele det kapitlet hvor disse ordene står, går ut på at de troende, som en gang mottok Jesus Kristus, aldri må forvilles til å tro at det kreves noe spesielt tiltak for å bli helliggjort. De skal tvert imot vite at den samme Kristus og den samme tro som førte til at de ble rettfærdiggjort og benådet, også virket – og virker – helliggjørelsen.

De skal bare enfoldig holde fast ved og vokse i den tro de har begynt i, og «holde fast ved hodet. Fra ham får hele legemet næring og blir knyttet sammen ved ledd og sener, slik at det vokser den vekst som Gud gir». Summen av alt sammen blir: Alt avhenger av at vi blir i Kristus – han som Gud har gjort både til vår rettfærdighet og til vår helliggjørelse.

Kristus sa også «Bli i meg, så blir jeg i dere. Slik som grenen ikke kan bære frukt av seg selv, uten at den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt, uten at dere blir i meg».

Ved at vi blir i ham har vi for det første selve livet, all lyst og all kraft til det gode. Dernest har vi all nødvendig pleie, tilsyn og tukt, slik han selv sier det: hver gren som bærer frukt (som virkelig er i meg, er levende og fruktbar) den renses vingårdsmannen, så den kan bære mer frukt, – for denne fruktbare grenen er likevel ikke helt ren, den må stadig renses.

Etter at det først er rett med selve grunnvollen og det indre livet, er det altså i fortsettelsen om å gjøre at kjødet dødes og Ånden får herske i alle forhold. Hele det gamle menneske er i dåpen dømt til døden. Vi er døpt til hans død.

Når noen blir en kristen, må han straks begynne å bryte med sitt tidligere liv og levesett. «Kristus døde for alle, for at de som lever ikke lenger skal leve seg selv, men leve i Herren, han som døde og oppstod for dem». Å leve for Kristi regning og avdø fra seg selv, det får en virkelig hjertets lyst til når en har fått nåde og fred med Gud.

Noen bekjenner at de tror, men ikke har fått denne villige ånden. De vil ikke være korsfestet med Kristus, men vil ved siden av troen også ha frihet til å leve det livet de selv ønsker. Vil ikke ta imot noen Ordets formaninger, men leve ustraffet og fritt etter sitt naturlige vesen. Disse bedrar seg selv med en falsk og innbilt tro. For «de som tilhører Kristus, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer».

Her vil vi gi de mer nyfødte nådebarna noen enfoldige eksempler på hvordan og når vi må passe på å døde kjødet:

Når du våkner om morgenen, hva er da mer naturlig enn at du med inderlig glede begynner å takke og tilbe din Gud og himmelske Far for alt han har gitt deg både til legeme og sjel – og særlig at han har gitt oss sin Sønn og Ordet og nådemidlene.

Takk da for at du er Guds barn, er ikledd Kristus, ren og velbehagelig i Guds øyne osv. Slik skal du takke og be. Kjenner du så på treghet, da vet du med sikkerhet at dette er kjødet. Det skal ikke herske, men dødes. Her ser du det nye livet i praksis.

Videre bør du hele dagen leve i et varmt samfunn med Gud, redd for å gjøre imot ham, mer redd for synden enn for døden. Er du kald og selvsikker, da er det kjødet, og det skal dødes.

Du har også en jordisk kallstjeneste. Den skal du skjøtte med flid og omsorg. Er du treg og doven i dette, da er det kjødet. Det skal dødes. Er du en far eller mor, skal du styre ditt hjem med omsorg og nidkjærhet i mildhet og saktmodighet. Er du da likeglad med dette, eller utålmodig og irritert, da er det igjen kjødet, og det må dødes.

Er du barn eller tjener, bør du utrette det du blir satt til. Og gjøre det med kjærlighet, respekt, mildhet, flid og trofasthet. Kjenner du da på utålmodighet eller misnøye, så er det kjødet, som skal dødes. Er det noen som forulemper deg, kanskje lyver om deg, og du kjenner på sinne og hat, så er det kjødet. Stiger det opp uren lyst eller misunnelse, stolthet eller selvopptatthet – alt sammen er kjødet. Det må ikke få regjere, det skal dødes.

Slik øver vi oss i å vandre i troen. På denne måten vet du selv ut fra Guds egne bud hva den rette hellighet er, og behøver ikke lete i utspekulerte gjerninger og egne innbilninger etter en hellighet som du heller ikke riktig vet hvordan er.

Når du slik ser alvorlig på Guds hellige vilje, og ser på ditt indre, ser på Guds åndelige krav, så får du her så mye å gjøre at du ikke får noen mulighet til å bli så altfor fornøyd med deg selv –. Slik vil du alle ditt livs dager også leve i en konstant avhengighet av din Guds trofasthet og hjelp.

Og dette er akkurat veien, dette er helliggjørelsens kunst; hver dag som et barn være avhengig av Gud. Hver dag ha det rett med sin Gud gjennom hans Sønn. Hele tiden ved ordet om Kristus nære troen, barnetilliten, gleden, lysten og kraften. Og så, i denne villige ånd, holde fram for oss Guds hellige vilje og Kristi herlige forbilde.

Dette går nok til daglig ikke så enkelt og pent for seg som det kan uttrykkes her. Men det går slik Herren vil, og slik han deler ut til hver enkelt et mål av tro.